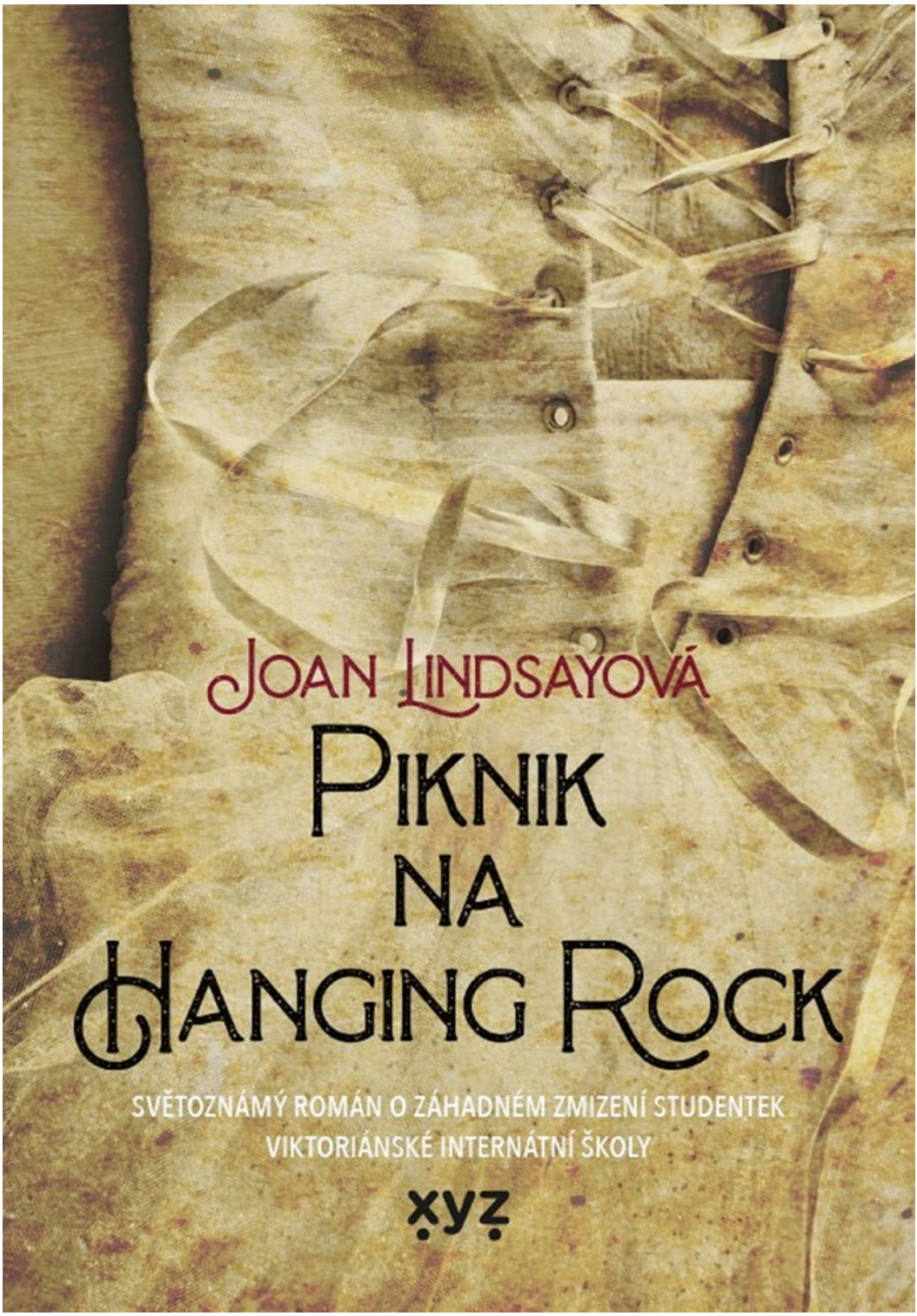
JOAN LINDSAYOVÁ
PIKNIK NA HANGING ROCK
SVĚTOZNÁMÝ ROMÁN O ZÁHADNÉM ZMIZENÍ STUDENTEK VIKTORIÁNSKÉ INTERNÁTNÍ ŠKOLY
xyz

Piknik na Hanging Rock

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.yxz.cz
www.albatrosmedia.cz

Joan Lindsayová
Piknik na Hanging Rock – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JOAN LINDSAYOVÁ

PIKNIK NA HANGING ROCK

xyz

Postavy

Paní Appleyardová – *ředitelka soukromé vyšší dívčí internátní školy* ***Akademie Appleyard***
Slečna Greta McCrawová – *učitelka matematiky*
Mademoiselle Dianne de Poitiers – *učitelka francouzštiny a tance*
Slečna Dora Lumleyová, Slečna Bucková – *mladé učitelky*
Miranda, Irma Leopoldová, Marion Quadeová – *starší studentky akademie*
Edita Hortonová – *školní hlupačka*
Sára Waybourneová – *nejmladší studentka akademie*
Rosamunda, Blanche *a ostatní studentky akademie*
Kuchařka, Minnie *a* **Alice** – *školní pomocný personál*
Edward Whitehead – *školní zahradník*
Irčan Tom – *školní práce všeho druhu*
Pan Ben Hussey – *majitel stájí Hussey Livery ve Woodendu*
Doktor McKenzie – *rodinný doktor z Woodendu*
Policista Bumpher – *konstábl policejní stanice ve Woodendu*
Paní Bumpherová – *jeho žena*
Jim – *mladý strážník policejní stanice ve Woodendu*
Pan Louis Montpelier – *hodinář z Bendiga*

Reg Lumley – *bratr Dory Lumleyové*
Jasper Cosgrove – *poručník Sáry Waybourneové*
Plukovník *a* **Paní Fitzhubertovi** – *majitelé rezidence U Jezerní vyhlídky, Horní Macedon*
Ctihodný Michael Fitzhubert – *jejich synovec z Anglie*
Albert Crundall – *kočí v rezidenci U Jezerní vyhlídky*
Pan Cutler – *zahradník v rezidenci U Jezerní vyhlídky*
Paní Cutlerová – *jeho žena*
Major Sprack a jeho dcera Angela – *angličtí návštěvníci vládní rezidence v Macedonu*
Doktor Cooling – *lékař z Dolního Macedonu*

A mnozí další, kteří se v této knize neobjeví.

Zdali je *Piknik na Hanging Rock* skutečností či fikcí, se musí moji čtenáři rozhodnout sami. Jelikož se ten osudný piknik odehrál v roce 1900 a všechny postavy, které se v této knize objevují, jsou již dávno po smrti, je to sotva podstatné.

1

Všichni se shodli, že ten den je pro piknik na Hanging Rock jako stvořený – mihotavé letní ráno, teplé a tiché, s cikádami, které během celé snídaně pronikavě vřeštěly ze stromů japonských mišpulí pod okny jídelny, a se včelami bzučícími nad maceškami, které lemovaly příjezdovou cestu. Jiřiny skláněly těžké hlavy a planuly barvami na dokonalých záhonech, pečlivě udržované trávníky se pařily pod stoupajícím sluncem. Zahradník právě zaléval hortenzie, které byly ještě ve stínu kuchyňského křídla v zadním traktu školy. Svěřenkyně internátu pro mladé dámy, který vedla paní Appleyardová, byly vzhůru už od šesté hodiny ranní, studovaly zářivou oblohu bez mráčku a třepetaly se nyní ve svátečních mušelínových šatech jako hejno vzrušených motýlů.

Nejenže byla sobota a dlouho očekávaná událost výročního pikniku, ale zároveň den připadl na svatého Valentýna, který se tradičně oslavoval čtrnáctého února výměnou propracovaných přáníček a dárečků. Všechna přáníčka byla ztřeštěně romantická a výhradně anonymní – zdánlivě němé projevy úcty zamilovaných; i když téměř jedinými muži, na které se mohly dívky usmát během školního roku, byli pan Whitehead, postarší anglický zahradník, a Tom, irský mladík pro všechno.

Ředitelka byla pravděpodobně jedinou osobou ve škole, která nedostala žádnou kartičku. Bylo dobře známo, že paní Appleyardová neschvalovala svatého Valentýna a směšná přáníčka, která ho doprovázela a přeplňovala školní krbové římsy až do Velikonoc a přidávala tak služkám stejné množství oprašování navíc jako při výročním předávání cen. A že to byly nějaké krbové římsy! Dvě z bílého mramoru v dlouhém salónu, podepřené dvojicí karyatid se stejně pevným poprsím, jaké náleželo i samotné paní domu; další z vyřezávaného a ohýbaného dřeva byly zdobené tisíci kousky mrkajících drcených zrcátek. Soukromá Akademie Appleyard byla už tehdy, v roce 1900, architektonickým anachronismem v australském buši a zoufalým omylem v čase a místě. Neforemný dvoupodlažní zámeček byl jedním z těch ozdobných sídel, která vyrostla po objevení zlata jako exotické houby po celé Austrálii. Proč si někdo vybral právě tento kus placaté, řídce zalesněné země, pár mil od vesnice Macedon, která se krčí na úpatí hory, jako vhodné místo pro obytnou budovu, se už nikdo nikdy nedozví. Nanicovatý potok, který se klikatil řadou mělkých kaluží na svahu zadní části desetiakrového pozemku, mohl sotva poskytnout dostačující motiv pro stavbu italského sídla; a nemohlo ho poskytnout ani příležitostné zahlédnutí hory Macedon; její vrchol zahalený do mlhy a tyčící se na východ od protější strany silnice bylo možné zahlédnout jen z určitých míst skrz zástěnu eukalyptů s vláknitou roztřepenou kůrou. Nicméně sídlo postaveno bylo, a to ze solidního castlemainského kamene, aby odolalo nepřízni času. Původní majitel, jehož jméno dávno upadlo v zapomnění, v něm žil pouze rok či dva, než byl obrovský ošklivý dům prázdný a na prodej.

Rozlehlý pozemek zahrnující zeleninovou a květinovou zahradu, ohrady pro prasata a posady pro drůbež, ovocné sady a tenisové kurty byl ve skvělém pořádku díky anglickému zahradníku panu Whiteheadovi, který na pozemek neustále dohlížel. V pěkně stavěných kamenných stájích se nacházelo několik povozů, všechny ve výborném stavu. Odpudivý viktoriánský nábytek vypadal jako nový, jakožto i mramorové krbové římsy přímo z Itálie a koberce s hustým vlasem z Axminsteru. Olejové lampy na schodišti z cedrového dřeva byly přidržovány klasickými sochami, v dlouhém salónu se nacházelo koncertní křídlo. Nezapomnělo se ani na hranatou věžičku, do níž se vcházelo úzkým kruhovým schodištěm a ze které se dala vyvěsit vlajka Spojeného království u příležitosti narozenin královny Viktorie. Na paní Appleyardovou, která přijela z Anglie se značnou finanční rezervou a s mnoha doporučujícími dopisy pro vybrané australské rodiny, zapůsobil zámeček okamžitě. Nacházel se za nízkou kamennou zídkou a v dostatečné vzdálenosti od silnice vedoucí do Bendiga, okamžitě. Studené hnědé oči, které byly vždy v pohotovosti, když se jednalo o výhodnou koupi, vyhodnotily toto úžasné místo jako naprosto ideální stanoviště pro vybranou a patřičně drahou internátní školu – nebo ještě lépe soukromou akademii – pro mladé dámy. K nezměrnému potěšení realitního agenta z firmy v Bendigu, který ji místem provádě, tehdy nemovitost namístě a bez prodlení koupila, se vším všudy, včetně zahradníka, se sníženou cenou za platbu v hotovosti, a nastěhovala se.

U velké kované brány se okamžitě objevila ze všech stran viditelná tabule, která hlásala zlatým písmem, že toto místo bylo

překřtěno na Akademii Appleyard. To, že ředitelka tohoto ústavu neměla žádné předchozí zkušenosti v oblasti vzdělávání, nebylo nikdy vyzrazeno. Nebylo to nutné. Se svým vysoko vyčesaným věncem šedivých vlasů a mohutným poprsím, přísně kontrolovaným a disciplinovaným tak jako její nejskrytější ambice, a s medailónkem portrétu zesnulého manžela na úctyhodné hrudi, vypadala tato majestátní cizinka přesně tak, jak rodiče očekávali od anglické ředitelky. A protože je dobře známo, že správný vzhled znamená poloviční vítězství, a to v jakékoli formě podnikání – od kašpárkového divadla až po uvedení akcií na burzu, byla akademie od prvního dne velkým úspěchem; a do konce prvního roku vykazovala uspokojivý zisk. To všechno se stalo téměř šest let předtím, než začíná tato kronika.

Miranda měla na Valentýna jako obvykle zásuvku svého sekretáře přeplněnou přísliby náklonnosti zdobenými krajkou, ačkoliv podomácku vytvořený amorek s řadou nakreslených polibků od bratříčka Jonnieho, adresovaný z Queenslandu otcovou velkou milující rukou, získal na mramorové krbové římse nejdůležitější pozici. Ale svatý Valentýn je nestranný ve své náklonnosti a tak nejen krásné a mladé slečny se dnes ráno zabývaly otevíráním kartiček. Edita Hortonová, bezvýrazná a šedivá jako myš, samolibě vykázala nejméně jedenáct přání, a dokonce i drobná slečna Lumleyová předložila u snídaně kartičku se zlostně vyhlížející holubicí s nápisem ZBOŽŇUJI TĚ NAVŽDY. Prohlášení pocházelo s největší pravděpodobností od jejího nevýslovně nudného bratra, který svou sestru navštívil během minulého semestru. Kdo jiný, uvažovala děvčata v rozpuku, by mohl zbožňovat krátkozrakou

začínající guvernantku, která věčně nosila hnědý serž a boty bez podpatků?

„Asi ji má rád," řekla Miranda, šlechetná jako vždy. „Viděla jsem, jak se líbají na rozloučenou u dveří haly."

„Ale miláčku Mirando, Reg Lumley je tak beznadějně *fádní* tvor!" zasmála se Irma, charakteristicky zatřásla svými modročernými kudrnami a zbytečně se zamyslela, proč je školní slaměný klobouk tak neslušivý. Zářivě krásná ve svých sedmnácti, postrádala malá bohatá dědička jak osobní marnivost, tak i pýchu na rodinný majetek. Přála si, aby všechno – lidé a věci – bylo krásné, a na kabátek si připnula pár lučních květů se stejným potěšením, jako by to byla dechberoucí diamantová brož. Někdy jí jen pohled na Mirandinu klidnou oválnou tvář a rovné vlasy barvy zralé kukuřice způsobil náhlý pocit malé radosti. Miláček Miranda se nyní dívala zasněně na prosluněnou zahradu. „Jaký překrásný den! Nemohu se dočkat, až se dostaneme ven do přírody!"

„Jen si ji, děvčata, poslechněte! Někdo by si mohl myslet, že Akademie Appleyard se nachází v melbournské chudinské čtvrti!"

„Budou tam lesy," řekla Miranda, „s kapradinami a ptactvem… jako máme doma."

„A s pavouky," řekla Marion. „Přála bych si, aby mi někdo k Valentýnu poslal mapu Hanging Rock a já bych si ji mohla vzít na piknik." Irma byla často ohromena neobvyklými nápady Marion Quadeové a ráda by teď věděla, kdopak by se chtěl asi dívat do mapy na pikniku.

„Já," odpověděla Marion podle pravdy. „Vždycky ráda vím, kde přesně jsem." Marion Quadeová, která údajně ovládla dělení

se zbytkem již v kolébce, strávila většinu svých sedmnácti let neúnavnou honbou za poznáním. Není divu, že svými štíhlými inteligentními rysy, citlivým nosem, který vždy vypadal, že větří něco dlouho očekávaného a hledaného, a hubenýma rychlýma nohama, připomínala chrta.

Dívky začaly diskutovat o svých valentýnkách. „Někdo měl tu drzost poslat slečně McCrawové kartičku čtverečkovaného papíru plnou malých číslic," řekla Rosamunda. Toto přáníčko bylo ve skutečnosti nápaditým počinem irského mladíka Toma, kterého popíchla služebná Minnie, a měla to být jen legrace. Pětačtyřicetiletá učitelka vyšší matematiky pro starší studentky ji přijala se strohým uspokojením; čísla byla v očích Grety McCrawové mnohem přijatelnější než růže či pomněnky. Pohled na list papíru, který byl poset číslicemi, v ní vyvolal vnitřní potěšení a pocit síly, protože věděla, jak je lze pomocí jednoho nebo dvou tahů tužky uspořádat, vydělit, vynásobit či přeskupit do zázračných nových závěrů. Tomova valentýnka, i když se to nikdy nedozvěděl, měla úspěch. Pro Minnie Tom vybral krvácející srdce zasazené do růží, zjevně v posledním stadiu smrtelné choroby. Minnie zářila nadšením. Podobně i mademoiselle byla okouzlena imitací staré francouzské grafiky růže. Svatý Valentýn tak připomněl svěřenkyním Akademie Appleyard barvitost a rozmanitost lásky.

Mademoiselle Dianne de Poitiers, která vyučovala tanec a francouzskou konverzaci a starala se o garderobu studentek, horečnatě poletovala nahoru a dolů v radostném očekávání. Stejně jako její svěřenkyně, i ona na sobě měla jednoduché mušelínové šaty, ve kterých se jí dařilo vypadat elegantně přidáním pásku ze široké

stuhy a nasazením slaměného klobouku, poskytujícího stín. Jen o pár let starší než některé studentky vyšších ročníků, byla stejně nadšena vyhlídkou na únik z dusivé rutiny akademie na celý jeden dlouhý letní den a pobíhala sem a tam mezi dívkami, které se shromáždily k poslednímu nástupu na přední verandě.

„Depêchez-vous, mes enfants, depêchez-vous. Tais-toi, Irma," zaznával mírný kanárkový hlas mademoiselle, pro kterou la petite Irma nemohla udělat nic špatného. Její smyslná malá ňadra, její důlky ve tvářích, plné červené rty, zlobivé černé oči a lesklé černé prstýnky vlasů byly pro mademoiselle neustálým zdrojem estetického požitku. Francouzka, vychovávaná mezi velkými evropskými galeriemi, někdy vzhlédla v ošumělé učebně od svého stolu a představila si Irmu na pozadí třešní a ananasů, andělů a zlatých karaf, obklopenou elegantními mladými muži v sametu a saténu… „Tais-toi, Irma… mademoiselle McCraw vient d'arriver." Vyzáblá ženská postava v hnědofialově zbarveném dlouhém plášti se vynořila z venkovní latríny, do které se docházelo odlehlou cestičkou lemovanou begoniemi. Guvernantka šla svým obvyklým rozvážným tempem, beze studu, jako členka královské rodiny a s téměř šlechtickou důstojností. Nikdo ji nikdy neviděl spěchat nebo se ukázat bez brýlí s ocelovými obroučkami.

Greta McCrawová měla převzít zodpovědnost za dnešní piknik, za asistence mademoiselle, ryze z povinnosti. Tato vynikající matematička – až příliš vynikající pro bídně placenou práci na akademii – by dala pětilibrovou bankovku komukoli, jen aby mohla strávit tento vzácný svátek zavřená ve svém pokoji se vzrušujícím novým pojednáním o počtech, bez ohledu na to, jak pěkný den

je. Vysoká žena se suchou nažloutlou kůží a hrubými šedivějícími vlasy vyhnanými jako neuspořádané ptačí hnízdo na vršek hlavy zůstala i po třiceti letech pobytu v Austrálii nedotčena rozmanitostí zdejší scenerie. Podnebí pro ni nic neznamenalo, ani móda, ani nekonečné míle blahovičníků a suché žluté trávy, kterých si nevšímala stejně, jako si nevšímala mlhy a hor rodného Skotska, kde žila jako dívka. Studentky, uvyklé na její bizarní šatník, se jí už dávno neposmívaly a její volba pro dnešní piknik se obešla bez komentáře – dobře známý baret, který Greta McCrawová nosila do kostela, černé šněrovací boty a hnědofialově zbarvený dlouhý plášť, ve kterém na sebe její kostnatá figura vzala proporce jednoho z jejích oblíbených Euklidových trojúhelníků, a pár poněkud ošuntělých jemných rukavic z kůzlečiny.

Na druhé straně mademoiselle byla jako uznávaný arbitr módy zkoumána pod drobnohledem a prošla s vyznamenáním, včetně tyrkysového prstenu a bílých hedvábných rukavic. „Ačkoli," řekla Blanche, „jsem překvapená, že nechala jít Editu ven s těmi rozvernými modrými stuhami. A na co se to Edita dívá?" Čtrnáctiletá dívka s nezdravě vypadajícím obličejem a se siluetou postavy ve tvaru přeplněného podhlavníku stála pár kroků od nich a hleděla na okno v prvním patře. Miranda hodila dozadu své rovné světlé vlasy, usmála se a zamávala na bledou špičatou tvářičku, která se sklesle dívala dolů na vzrušenou scénu pod sebou. „Není to fér," řekla Irma a také zamávala a usmála se, „koneckonců, tomu dítěti je jen třináct. Nikdy bych si nemyslela, že bude paní A. tak krutá."

Miranda si povzdechla: „Chudák Sára – tolik se na piknik těšila."

Včerejší nevydařený pokus odrecitovat zpaměti báseň *Vrak Hesperův* odsoudil mladičkou Sáru Waybourneovou k samotě a uvěznění v učebně prvního patra. Později strávila toto sladké letní odpoledne sama v prázdné místnosti a tiskla si do paměti nenáviděné mistrovské dílo. Akademie byla i přes svou krátkou existenci pověstná svou disciplínou, dobrými způsoby a mistrným zvládnutím anglické literatury.

Nyní na kolonádu dlážděné verandy připlula obrovská sebevědomá postava ve vzdouvajícím se šedivém taftu jako galéra s rozvinutými plachtami. Medailón s portrétem zesnulého manžela s kotletami, zarámovaný do granátů a zlata, stoupal a klesal v rytmu pumpování silných plic uvězněných do pevnosti ocelových kostic a naškrobeného kalika. „Dobré ráno, děvčata," zaduněl zdvořilý hlas se snobským přízvukem, speciálně importovaným z Kensingtonu.

„Dobré ráno, paní Appleyardová," sborově zazpívaly do půlkruhu seřazené dívky a udělaly pukrle.

„Jsme všechny zde, mademoiselle? Výtečně. Takže, mladé dámy, máme vskutku štěstí na počasí u příležitosti dnešního pikniku u skály Hanging Rock. Dala jsem mademoiselle pokyn, že – poněvadž den bude pravděpodobně velmi teplý – si můžete sundat rukavičky, jakmile projedete pomezím Woodendu. Zúčastníte se oběda v piknikovém areálu poblíž skály. Ještě jednou připomínám, že samotná skála je velice nebezpečná, a proto zakazuji, abyste se propůjčily k jakémukoli bláznovství ve věci průzkumu, a to i co se týče níže položených útvarů. Je to nicméně geologický zázrak, o kterém napíšete v pondělí ráno krátkou esej. Taktéž bych vám ráda připomněla, že

okolí skály je smutně proslulé jedovatými hady a taktéž i jedovatými mravenci všeho druhu. Myslím, že to je vše. Přeji vám příjemný den a pokuste se chovat tak, abyste byly dobrou vizitkou této akademie. Budu vás očekávat, slečno McCrawová a mademoiselle, kolem osmé hodiny na lehkou večeři."

Zakrytý povoz ze stájí Hussey Livery z Dolního Macedonu, tažený pěti skvělými hnědáky, čekal již přistavený u brány akademie s panem Husseyem na kozlíku. Ten vozil „akademii" osobně při všech významných příležitostech – již od slavnostního zahájení, kdy rodiče dorazili vlakem až z Melbourne a pili šampaňské na trávníku. Se svýma laskavýma, vychytralýma modrýma očima a s tvářemi věčně svěžími jako růžové zahrady městečka Macedon, byl hlavním oblíbencem celého okresu; dokonce i paní Appleyardová ho nazývala „dobrým mužem" a ráda ho velkoryse pozvala do své pracovny na sklenku sherry…

„Zklidni se, Námořníku… No tak, Vévodkyně… Belmonte, koleduješ si o vejprask…" Pět dobře vycvičených koní stálo ve skutečnosti jako sochy, ale tohle všechno bylo součástí hry; Pan Hussey – jako každý dobrý kočí – měl styl a talent pro správné načasování. „Dejte pozor na rukavice a nechytejte se kola, slečno McCrawová, je zaprášený…" Už dávno vzdal pokusy naučit toto základní pravidlo dámské cestující, které se chystají nastoupit do jedné z jeho drožek. Nakonec byly všechny výletnice usazené ke všeobecné spokojenosti přátel i nepřátel, a včetně dvou guvernantek. Tři starší dívky, Miranda, Irma a Marion Quadeová, nerozlučné společnice, dostaly vytoužené sedátko vedle kočího, což potěšilo i pana Husseye. Pěkné, temperamentní dívky, všechny tři…

„Děkuji, pane Hussey – můžete vyjet," nařídila slečna McCrawová odněkud z hlubin zadní části vozu, když si náhle uvědomila nematematickou zodpovědnost, a plně převzala velení.

Povoz vyrazil na cestu. Akademie byla mimo dohled, s výjimkou věžičky mezi korunami stromů, jakmile se vykodrcali na silnici Melbourne–Bendigo, nad kterou se chvěly částice jemného červeného prachu. „Prober se, Námořníku, ty líná mrcho… Princi, Belmonte, mazejte zpátky do chomoutů." První míli či dvě byla scenerie důvěrně známá díky každodenním školním vycházkám ve dvojicích. Studentky věděly až příliš dobře, aniž by se musely obtěžovat a vyhlédnout ven, jak hubené blahovičníky s vláknitou roztřepenou kůrou lemují cestu na obou stranách, a jak se tu a tam vynoří prosvětlené kousky vyklestěné půdy. Běloskvoucí domek Comptonových, natřený vápnem, jehož rozlehlý sad kdoulí dodával akademii želé a džemy, shluk vrb na pletení košíků, u kterého guvernantka vždy nevyhnutelně zastavila průvod svěřenkyň a obrátila jej na cestu domů. Bylo to stejné jako v případě Longmanovy knihy *Významné stezky dějin*, kdy se třída vždy na začátku semestru zabývala opakováním smrti krále Jiřího IV., aby příští semestr znovu vyrazila za Edwardem III.… Drožka nyní vesele projela kolem vrb oděných do syté letní zeleně. Ve voze zavládla dobrodružná nálada a hlavy začaly vykukovat mezi kusy zapnuté nepromokavé plachty povozu. Cesta se mírně stočila a mezi dohněda zabarveným listím tu a tam prosvitl svěží zelený shluk japonských borovic či letmý průhled na horu Macedon, zahalenou do nadýchaných bílých mraků nad jižními svahy, kde romantické letní vilky naznačovaly příslib nedostupných dospělých rozkoší.

V Akademii Appleyard byl nápis MLČETI ZLATO na všech chodbách a jeho plnění se často vynucovalo. V rychlém, monotónním pohybu drožky byla jakási rozkošná svoboda, která – i přes závany horkého, prašného vzduchu foukajícího do dívčích obličejů – zapříčinila, že cestující švitořily a štěbetaly jako andulky.

Tři starší dívky, usazené na kozlíku vedle pana Husseye, hovořily v blažené nevědomosti o snech, vyšívání, bradavicích, ohňostrojích a nadcházejících velikonočních prázdninách. Pan Hussey, který trávil valnou část svého pracovního dne poslouchánímnejrůznějších hovorů, sledoval cestu před sebou a neříkal nic.

„Pane Hussey," začala Miranda, „věděl jste, že je dnes svatého Valentýna?"

„To teda nemůžu říct, že bysem věděl, slečno Mirando. O svatejch toho moc nevim. Co má tedlencten konkrétně na starost?"

„Mam'selle říká, že je to svatý patron všech zamilovaných," vysvětlila Irma. „Je to miláček – posílá lidem úžasná přáníčka s pozlátkem a skutečnou krajkou – dáte si karamelku?"

„Ne dyž kočíruju, ale i tak díky." Následně měl i pan Hussey konverzační výměnu. Byl minulou sobotu na závodech a viděl, jak zvítězil kůň patřící Irminu otci. „Jak se jmenoval ten kůň a jaká byla vzdálenost?" chtěla vědět Marion Quadeová. Neměla zvláštní zájem o koně, ale ráda si ukládala útržky užitečných informací, podobně jako její zesnulý otec, významný právník a soudce britské koruny.

Edita Hortonová, která nesnesla, aby byla z něčeho vynechána, a dychtila předvést své stuhy, se nyní naklonila dopředu přes Mirandino rameno a zeptala se, proč pan Hussey nazval svého

velkého hnědého koně Vévodkyní. Pan Hussey, který měl mezi pasažérkami své oblíbence, ale i neoblíbence, byl nesdílný. „Příde na to, slečno. Proč se *vy* menujete Edita?“

„Protože Edita bylo jméno mé babičky,“ řekla upjatě. „Jenomže koně nemají babičky tak jako my.“

„Takže podle vás jako nemaj, jo?“ Pan Hussey odvrátil svá hranatá ramena od hloupého děvčete.

Dopolední teplota neustále stoupala. Slunce se vrhlo na lesklou černou střechu povozu, která byla nyní už zcela pokrytá jemným červeným prachem, jenž volně pronikal zapínáním plachty dovnitř a dostával se do očí a usazoval se ve vlasech. „A toto děláme pro své potěšení,“ zamumlala Greta McCrawová z přítmí, „abychom se navíc brzy vydaly na milost a nemilost jedovatým hadům a jedovatým mravencům… Jak mohou být lidská stvoření tak hloupá?“ Zároveň bohužel shledala, že je zhola zbytečné otevírat knihu, kterou měla v brašně, se vším tím štěbetáním studentek zvonícím jí v uších.

Silnice k Hanging Rock odbočuje kousek za městečkem Woodend ostře doprava. Zde pan Hussey zastavil před prominentním hotelem, aby si koně odpočinuli a napili se, než se vydají na poslední úsek jízdy. Teplo uvnitř povozu bylo téměř nesnesitelné a došlo k hromadnému stahování dosud povinných rukavic. „Nemůžeme si sundat i klobouky, mam’selle?“ zeptala se Irma, jejíž inkoustově černé kadeře se řinuly v nadýchaných vlnách zpod okraje neohebného školního slamáku. Mademoiselle se usmála a podívala se na slečnu McCrawovou, která seděla naproti ní, zpříma a vzhůru, byť se zavřenýma očima, dvě ruce v kůzlečích rukavičkách semknuté

na klíně. „Rozhodně ne. Jen proto, že jsme na výletě, není nutné, abychom vypadaly jako povoz cikánů." Znovu tak byly všechny dívky navráceny do světa slušného vychování.

Rytmický zvuk koňských kopyt v kombinaci s horkým vzduchem zakrytého povozu je uspával. Jelikož bylo stále jen jedenáct hodin, a tudíž dost času, aby se dostali do piknikového areálu včas na dobu oběda, guvernantky se poradily a požádaly pana Husseyho, aby zastavil na vhodném místě mimo silnici a sundal schůdky povozu. Ve stínu starého bílého blahovičníku vybalily zinkem potažený proutěný koš, který uchoval mléko a limonádu lahodně chladné, klobouky byly odloženy bez dalšího komentáře a sušenky rozdány kolem dokola.

„To už je ňákej pátek, co jsem tohle ochutnal," řekl pan Hussey, když srkal limonádu. „Ale tvrdej alkohol bych v takhle významnej den teda nikdá nepil."

„Miranda vstala a zvedla nad hlavu hrnek s limonádou. „Na svatého Valentýna!" Všichni, včetně pana Husseyho, pozvedli hrnky a ozvěna půvabného jména se nesla po prašné silnici. Dokonce i Greta McCrawová, které bylo srdečně jedno, jestli se připíjí na žebravého mnicha nebo na perského šáha, a která naslouchala výlučně hudbě sfér ve své hlavě, nepřítomně zvedla prázdný hrnek k bledým rtům. „A teďkonc," řekl pan Hussey, „estli ten váš svatej nemá námitky, slečno Mirando, myslím, že bysme měli zasejc vyrazit."

„Lidé," svěřila se slečna McCrawová strace, která jí u nohou vyzobávala drobky sušenek, „jsou posedlí potřebou naprosto zbytečného pohybu. Zdá se, že nikdo, kromě idiota, nechce zůstat v klidu – pro změnu!" A neochotně se vyšplhala zpět na své místo.

Košík byl znovu zabalen, cestující spočítány, aby snad nebyl někdo zapomenut, schůdky drožky opět uloženy pod podlahu povozu a výprava se znovu ocitla na silnici. Povoz teď projížděl skrz rozptýlené stříbřité stíny rovných mladých stromků a hřbety koní zdobily vlnky zlatavého světla, které se lomilo na jejich plecích a tmavých zpocených kýtách. Pět sad kopyt téměř nehlučně dopadalo na měkký neupravený povrch venkovské cesty. Žádný tvor neprošel kolem, žádná ptačí píseň neroztříštila ticho slunečních skvrn. Šedé zašpičatělé listy stromů visely bez života v poledním žáru. Dosud smějící se a štěbetající dívky v teplém přítmí povozu nevědomky ztichly, dokud se vůz nedostal opět do plného slunce. „Šacoval bysem to na skoro pravý poledne," řekl pan Hussey pasažérkám a nedíval se přitom na své hodinky, ale na slunce. „Zatím sme si vůbec nevedli špatně, dámy… Vodpřisáh sem vaší paní ředitelový, že ať se propadnu, estli vás nedovezu do osmi zpátky do školy." Slovo „škola" zamrazilo i v teple povozu a nikdo neodpověděl.

Greta McCrawová musela během uplynulé konverzace přece jen dávat pozor, což v místnosti učitelek činila zřídkakdy. „Neexistuje důvod, proč bychom se měli vrátit pozdě, i kdybychom se u Skály zdrželi o hodinu navíc. Pan Hussey ví stejně dobře jako já, že dvě strany trojúhelníku jsou dohromady vždy delší než ta zbylá třetí. A dnes ráno jsme jeli po dvou stranách trojúhelníku… Nemám pravdu, pane Hussey?" Vozka přikývl v poněkud zmateném souhlasu. Ta slečna McCrawová je teda dost divná můra. „Dobře tedy – dnes odpoledne musíte pouze změnit trasu a vrátit se po třetí straně trojúhelníku. V tomto případě, protože jsme vjeli na

tuto silnici ve Woodendu v pravém úhlu, bude zpáteční cesta podél přepony."

To bylo opravdu příliš na selský rozum pana Husseyho. „Pony tady žádnej není. A o ničem, co je před ponym, taky nevim, milostivá, ale pokud byste myslela velblouda, tak na Velbloudí hrb," ukázal bičem na macedonské pohoří, kde se vrch tak zvaný právě vynořil proti obloze, „by byla vo moc delší cesta, než ta, co jsme po ní přijeli, aritmetika – nearitmetika. Možná vás bude zajímat, že tam ani nejni upravená silnice – jen taková jako vyježděná stezka přes zadní část hory."

„*Neměla* jsem na mysli Velbloudí hrb, pane Hussey. Ale i tak děkuji za vysvětlení. Když toho vím málo o koních a silnicích, mám tendenci teoretizovat. Marion, slyšíš mě tam vepředu? Pochopila jsi, co jsem myslela, doufám?" Marion Quadeová, jediná studentka třídy, která se hravě vypořádala s Pythagorem, byla oblíbenou žačkou; stejně jako je divoch, který rozumí několika slovům jazyka ztroskotaného námořníka, oblíbeným divochem.

Zatímco probíhala tato konverzace, úhel pohledu se postupně proměňoval, aby nečekaně a bez přípravy předvedl skálu Hanging Rock v působivém výhledu. Přímo před nimi se zvedla šedá rozkouskovaná sopečná hmota, vztyčená jako pevnost uprostřed prázdné žlutavé pláně. Tři dívky na sedadle kozlíku pozorovaly svislé linie skalnatých stěn, tu a tam protnuté nachovými stíny, skvrnami šedozelených dřínů, výklenky balvanů i na tuto vzdálenost obrovskými a impozantními. Na vrcholku, zjevně zcela bez živé vegetace, zubatá linie skály prořezávala poklidnou modrou oblohu. Vozka ležérně mávl bičem s dlouhou rukojetí směrem

k tomu podivuhodnému úkazu. „Tak, tady ji máte, dámy… jen asi míli a půl vodsud!“

Pan Hussey poskytl plno uspokojivých údajů a čísel. „Na vejšku přes pět set stop… sopečnej původ… několik monolitů… tisíce let starejch. Pardon, slečno McCrawová, asi bysem měl říct miliony.“

„Hora jde k Mohamedovi. Skála k panu Husseymu.“ Velice podivná guvernantka se na něj zespodu usmívala potlačovaným křivým úsměvem, kterému pan Hussey rozuměl ještě méně než jejím slovům. Mademoiselle, která zachytila jeho rozpačitý pohled, se jen tak tak udržela, aby na milého zmateného muže nemrkla. Opravdu, chudák Greta byla každým dnem potrhlejší!

Povoz se prudce stočil doprava, tempo se zrychlilo a z kozlíku zazněl hlas zdravého a praktického rozumu. „Předpokládám, že se vy, dámy, budete chtít naobědvat. Já sám se už těším na tu kuřecí roládu, vo který jsem toho tolik slyšel.“ Dívky se znovu pustily do klábosení a Edita už nebyla jediná, která se soustředěně zabývala myšlenkami na blížící se kuřecí roládu. Hlavy vykukovaly zpoza klop plachty, aby zachytily další pohled na skálu, která se zjevovala a mizela s každou zatáčkou silnice; někdy dostatečně blízko, aby tři dívky vepředu rozeznaly dva velké balancující balvany u vrcholu, jindy téměř zakrytá křovinami a vysokými stromy v popředí.

Do takzvaného piknikového areálu na úpatí skály Hanging Rock se vjíždělo přes prověšenou zchátralou dřevěnou bránu, nyní zavřenou. Miranda, zkušená v otevírání vrat na rodinné farmě, slezla bez řečí ze sedadla na kozlíku a obratně manipulovala s pokřivenou dřevěnou západkou. Činila tak za obdivného přihlížení pana Husseyho, který si dobře všiml sebejistého dotyku štíhlých

rukou a váhy tažené brány zkušeně podepřené na jednom boku. Jakmile byla brána na rezavých pantech otevřena tak doširoka, aby umožnila bezpečný průjezd povozu, vyletělo z převislých větví stromu poblíž hejno křičících papoušků a letělo přes prosluněnou travnatou pláň směrem k hoře Macedon, která se tyčila jižně celá modrá a zelená.

„No tak, Námořníku… Klídek, Vévodkyně… Belmonte, co jančíš? Ježkovy voči, slečno Mirando, vyváděj, jakoby ještě nikdá neviděli zatrachtilýho papouška." A pan Hussey, v nejlepším výletnickém rozpoložení, převedl svých pět hnědáků ze známé a bezpečné přítomnosti do neznámé budoucnosti; a to se stejnou spokojenou sebedůvěrou, s jakou každý den překonával úzkou bránu stájí Hussey Livery v Macedonu či vrátka vlastního dvorku.

2

Člověkem vylepšená příroda čítala několik kruhů plochých kamenů, které sloužily jako ohniště, a dřevěný záchodek ve tvaru japonské pagody. Potok se koncem léta unaveně vlekl dlouhou uschlou trávou, tu a tam téměř zmizel, aby se znovu objevil o kus dál jako mělká tůňka. Oběd byl prostřen na velké bílé ubrusy poblíž vody a zastíněn před slunečním žárem dvěma či třemi rozloženými blahovičníky. Kromě kuřecí rolády, piškotového dortu, želé a vlažných banánů (neodmyslitelných od australského pikniku), připravila kuchařka i hezky vypadající dort s cukrovou polevou ve tvaru srdce, pro který jí Tom úslužně vyřízl formu z plechovek. Pan Hussey uvařil dva ohromné kotlíky čaje na ohni z kůry a listí a nyní si pochutnával na dýmce ve stínu povozu, odkud mohl bedlivě sledovat koně, uvázané také ve stínu.

Jedinými dalšími návštěvníky piknikového areálu byla skupina tří nebo čtyř lidí, kteří se utábořili poměrně daleko pod akáciemi na opačné straně potoka, kde se vedle otevřeného kočáru krmili z pytlíků velký hnědák a bílý arabský poník… „Je to tady tak příšerně tiché," poznamenala Edita a přidala si další kopec šlehačky. „Jak by mohli lidi chtít žít tady na venkově, to si neumím představit. Pokud ovšem nejsou strašně chudí."